

*Radka
Volfová*

Dům v třešňovém sadu

*Na konci cesty
čeká minulost, která
nezapomněla*

motto

Dům v třešňovém sadu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Radka Volfová

Dům v třešňovém sadu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

*Radka
Volfová*

Dům v třešňovém sadu

motto

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa. Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Radka Volfová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-6017-7

ISBN e-knihy 978-80-267-6021-4 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-6022-1 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-6018-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

1

duben 2016

Na dřevěném plůtku oddělujícím pás zeleně od záplavy sídlištního betonu se krčil zmoklý kos. Anně, která právě vyšla z prosklených dveří sedmipatrového paneláku, věnoval nedůvěřivý pohled.

Okamžitě zalitovala, že si nevzala svůj šedý kardi-gan. Ostrý vzduch jí bez skrupulí zalezl pod lněnou košili a ztopořil bradavky na malých prsou. Zakryla je drobnými pažemi a trochu se nahnčila. Vracet se pro něj nebude. Kdo mohl tušit, že se po jednom nočním dešti takhle ochladí? Obří louži, která se jako mělké jezero rozlila přes celou šířku chodníku, obešla po vyvýšeném obrubníku, pak mrkla na hodinky a rázně přidala do kroku.

Když na nábreží vystupovala z tramvaje, obloha byla pod nacucanou duchnou mračen prohnutá až k zemi a se vzedmutou řekou splývala v jednu velkou šedou šmouhu. Šířila kolem sebe nakažlivý pocit tísně, v němž dusila každého, kdo se nechal.

To Anna si v tomhle počasí naopak líbovala. Asi kvůli téměř hmatatelnému pocitu, že *něco* visí ve vzduchu. Něco. Napnuté k prasknutí jako provaz oběšence, něco,

co se přece už už musí přetrhnout a pak... pak možná bude všechno jinak.

Pod podrážkou její tenisky zaskřípal písek vyplavený z rozpadající se dlažby a nepříjemný zvuk se hlasitě rozkřápl o okolní fasády. Rozhlédla se, ulice ale byla opuštěná, jako by všichni spáči teprve čekali na první sluneční paprsek, kterým se milostivě nechají vytáhnout z vyhřáté postele.

Tahle ulice, celé město, zmrtvělé a stopnuté v čase, tu najednou bylo jenom pro ni, posledního bdícího člověka na celém světě. Nic nemusí a může všechno. Nikdo ji neshání, nikdo po ní nic nechce. Jako malá by měla jasno, jak s takovou příležitostí naložit: v nejbližší cukrárně by se nacpala k prasknutí. Jak žalostně málo stačí k ukojení dětských tužeb, povzdechla si zamyšleně. Zvedla hlavu a pohlédla ke střechám secesních činžáků. Bílé štíty se marně pokoušely probodnout hrozivě nízkou oblohu. Co by udělala dnes? To už vážně nemá žádnou opravdovou touhu? Položku na *to do* listu nesplněných životních přání?

Ušklíbla se. No tak nemá, no a co? Život bez kotrmelců byl přece její záměr. Den za dnem bezbřeze se rozpíjející jeden do druhého, jako inkoustové kaňky na růžovém pijáku. To byl její projekt. Obrousit hrany. Otužit smysly. Mohla být na sebe hrdá. Dokázala to. A někdy měla dokonce pocit, že je snad i šťastná.

Demonstrativně přešla na protější chodník, jako by to něčemu mohlo pomoci.

Nekonečná řada nemocničních oken jí uplakaně zamrkala na pozdrav. Jedno se právě s bouchnutím zavřelo a vyplašilo holuba klimbajícího na špinavé římse. Polekaně zatřepetal křídly a vyrazil směrem k obloze, která už se přece jen začala projasňovat. Anna se opřela do masivních dveří a zmizela ve vykachlíkované chodbě suterénu B, prosyceného pachem chlóru snad ještě o něco víc než jindy.

Do začátku pracovní doby zbývala slabá půlhodinka. Má dobrý čas. Každý den dělala vše pro to, aby tu byla dřív než zbytek chemického komanda, jak si s kolegyněmi přezdívaly. Od okamžiku probuzení ukrajovala všem ranním úkonům čas, aby ušetřila pár minut, které pak mohla s baňatým hrnkem kávy v ruce strávit tady, v přítmí ztichlé laboratoře. Blažená samota, většinou jediná taková chvíle za celý den. Možná to bylo malicherné, Anna si opravdu užívala ty okamžiky nerušeného klidu, než se spící místnost vyleká rachotivého zablikání dvou stropních zářivek a šerem rozmazané kontury chemických aparatur ztratí své kouzlo v záplavě bílého světla.

Samozřejmě že by do práce mohla jezdit o něco později. Kromě snídaně by pak stíhala i vzbudit děti. A aspoň chvíli, než si je na celý den převezmou školní zařízení, by mohla být s nimi. Jenže právě na to Anna neměla nervy. Jenom probudit Kryštofa byl nadlidský výkon, natož ho přesvědčit, aby se aspoň trochu najedl. O scénách při čištění zubů ani nemluvě. Byl to boj, který

obvykle končil řevem na obou stranách bitevního pole. Štvalo ji, že si s tím malým umíněncem neumí poradit. Že se nedokáže ovládnout a zase a znovu na něj ječí.

Rána potřebovala prožívat v klidu a bez nervů. Bez pocitů mateřského selhání. Bez pohledů na otrávenou Kláru, která obrací oči v sloup se znechucením tak velkým, jak jí jejích sedmnáct let dovoluje. Kryštofa tedy raději vypravoval Hynek a ona, aby utišila skučící svědomí, připravovala pro všechny aspoň snídani a bohaté svačinky do barevných plastových krabiček. Odpustky. A deset minut předtím, než se vedle Hynkovy hlavy rozezvučel budík a v útrobách jejich bytu začal každodenní ranní chaos, zaklapla dveře z druhé strany a zbaběle prchala pryč. Tady v laborce, v tichu rušeném pouze monotónním vrčením chladničky, ji ale pocit vlastního selhání stejně pokaždé dohnal.

Usrkla kávy a ztěžka polkla. Neklamná předzvěst, že ji zítra bude bolet v krku. Však Kryštof už si stěžoval včera. Je to náročné, není snad měsíce, aby ze školky nepřitáhl nějaký bacil. Teď zbývá jen doufat, že se z toho nevyklube ta jeho děsná angína. Holky by akorát brblaly, že musí zase dělat za ni. Může ale za to, že má jako jediná z nich doma malé dítě?

Aspoň že Klára už se o sebe dokáže postarat sama. Někdy je tedy samostatná až moc. Život si chytla do svých otěží a nezdá se, že by je chtěla komukoli půjčovat. Natož oznamovat, kam má vlastně namířeno. Sama si rozhoduje téměř o všem. Co bude a nebude dělat,

s kým, kam a kdy půjde. Co si koupí. Čemu věnuje energii a co jí za to nestojí. Pragmatická, rozhodná, sebevědomá. S Anniným názorem nepočítala ani v tak závažném rozhodnutí, jako byl výběr střední školy. Prostě jí to jen suše oznámila. Tečka.

Anna si povzdychla a mrkla na nástěnné hodiny. Ještě má deset minut.

Klára se jí vzdaluje čím dál víc. Už si ani nepamatuje, kdy se naposledy přišla s něčím svěřit. Myslí si, že všechno zvládne sama. Ale svačinku, tu si od maminky nechává dělat pořád, usmála se Anna v duchu. A i když ji někdy po návratu z práce najde zapomenutou na kuchyňském stole, nikdy to dceři nevyčte. Co když je to to poslední, čím ještě obě drží pohromadě? Poslední funkční vlasečnice zpřetrhané pupeční šňůry?

„Sorry, úplně jsem na ni zapoměla.“ Klára jen ledabyly mávne rukou a nechápe, co pro Annu ta krabička s velkoryse obloženou houskou znamená. Otevře ledničku, chrstne do sebe kolu a do pusy vysype zbytek smažených brambůrků přímo ze šustivého obalu.

„Tak já jdu,“ zatřepe sebevědomě tmavou hřívou a batoh hodí přes rameno. Třískne dveřmi a dusot martensek roztřepe celý panelák. Zase někam běží a Anna ani neví kam. Nemá rychlost ani sílu se zeptat. Klára je vždycky o krok napřed, temperamentní, živoucí, plná optimismu. Anna jí nestíhá sledovat, natož jí do něčeho mluvit.

Ještě že má Kryštofa. Ten má teď zase období, kdy by se od ní nejradši nehnul. Až je ho někdy moc. Až je jí

ta jeho neustálá blízkost těsná. Ale neřekne mu samozřejmě nic a ten chlácholivý pocit vlastní důležitosti si úzkostlivě hýčká. Ví, že je to naposled. Co bude, až vyrostete? Až oba odejdou z domu? Ztratí pak život smysl?

Anna se zhluboka napila a zadívala se ven, do koruny mohutného jasanu. Při silném větru bubnoval svými dlouhými větvemi na okenní tabule. V zimě to připomínalo klepání zkřehlých lidských prstů, teď ale zelení obšpané větve okno spíš hladily a stíraly z něj žluté nánosy mazlavého pylu.

Vedení nemocnice už mnohokrát vyhrožovalo, že strom z bezpečnostních důvodů porazí. Zatím se tak nestalo. Bez jasanu by Anna viděla do útrob celého vnitrobloku a také do protějších oken. Celá laboratoř by se navíc prosvětliła a nemuselo by se v ní pořád svítit. Nic z toho ale Anna rozhodně nechtěla. Bez jasanu si to tady neuměla představit.

Do sedmé zbývaly poslední vteřiny, když se rozlétly dveře a v nich se objevila zadýchaná Johana. Dovalila se ke své otočné židli a s hekavou úlevou do ní žuchla. Kovová konstrukce záupěla a prohnula se zase o něco víc než včera. Anna byla škodolibě přesvědčená, že den, kdy se pod jejím obřím zadkem zhroutí docela, se nezadržitelně blíží. Johana si otřela zpocené čelo do papírového ubrousku a pak se do něj hlasitě vysmrkala. Hekla a s vděčností sáhla po americanu s mlékem a dvěma lžičkami cukru, které právě přistálo na jejím pracovním

stole. Mlaskavě usrkla, řekla „jé, to je dobrota“ a z jejích odulých rtů začal, tak jako každé ráno, tryskat gejzír tematicky se opakujících slov a nešťastných povzdechů.

Anna věděla, že může poslouchat jen na půl ucha, Johana naštěstí nevyžadovala bůhvíjak pozorného posluchače. Připravovala si tedy zatím své věci, tu a tam kývla a jindy zase nevěřičně zakroutila hlavou. Snažila se mít pro ni pochopení. Johana žila sama jako kůl v plotě a potřebovala upustit páru nashromážděnou za několik hodin mlčení. Jediný člověk, se kterým se občas vídala, byla dcera z dávno rozpadlého vztahu. Na jejího bývalého si Anna vyslechla už tolik jadrností, že ačkoli ho v životě neviděla, téměř z duše ho nenáviděla. Chudák chlap.

Zhruba deset minut po začátku pracovní doby dorazily Dáša s Věrou. Nerozlučné kamarádky. Vždy přicházely spolu a nikdy včas. Uvařila kávu i jim. Holky si rychle zvykly, že je ráno vítá kouřící hrneček na pracovním stole, a Anně ta dychtivost, s jakou se vrhají po prvním slastném doušku, dělala radost. Bez kofeinového rituálu by snad ani nebyly schopné začít normálně pracovat.

Přemýšlela, bez kolika dalších takových berliček se dnes neobejdeme. Zvládli bychom se vůbec ještě s životem prát na férovku? Bez elektřiny, bez aut, bez hromosvodu, bez goretextu. Bez antidepressiv. Bez kávy. Možná je na čase si to vyzkoušet, aby nám spadl hřebínek. Ale dnes ne. Dnes je pondělí, a to není vhodný den na experimenty.

Anniny úvahy přetalo zadrnčení telefonu, div že jí skleněná baňka nevypadla z ruky. S tímhle měla problém od malička. Vlastní myšlenky ji kolikrát natolik odpojily od reality, že v ní jinak běžný podnět z okolí dokázal vyvolat nefalšovaný somatický úlek.

„Fuj, to jsem se lekla,“ pronesla pateticky s dlaní na hrudníku, pod níž ale bušilo doopravdy vydešené srdce. Holky se tomu divadelnímu výstupu zachechtaly a dál se věnovaly rozborce uplynulého víkendu.

Telefon nepřestával drnčet a Anně nezbývalo než udělat pár kroků ke stolku u oprýskaných dveří a sáhnout po ohmataném plastovém sluchátku. Kdykoli zvonila pevná linka, bylo to něco pracovního. Ale teď? Je příliš brzy na to, aby se někdo z doktorů dožadoval vyhodnocených vzorků, a v pátek přece odevzdaly všechno v pořádku. Kdo by to tedy mohl být? Vrátnice? Holky z personálního?

Neznámé číslo. Anna si zkusila představit toho, kdo si právě teď na druhé straně tiskne sluchátko k uchu a nechává svůj bubínek rozeznívat monotónním vyzváněním. Je to muž, či žena? Je ten člověk starý, nebo mladý? Třeba je to jen omyl. Možná když ještě jedno zazvonění počká, tak to ten kdosi položí.

Malé trauma z dětství. Až do jejich třinácti doma telefon neměli, a když už se na polici v tmavé předsíni konečně objevil, obcházela ho velkým obloukem. Jeho zvonění ji děsilo. Představa komunikace s kýmsi neznámým na druhém konci kabelu v ní vyvolávala paniku

a před každým zvednutím sluchátka ji rozbolelo břicho. Tu bakelitovou krabičku v khaki barvě vnímala jako neblahý vynález, skrze nějž se mohl kdokoli vkrást k nim domů a ohrožovat její soukromí. Od té doby se to sice trochu zlepšilo, ale ne o moc. Na svém mobilu například neznámá čísla nebrala.

„Laboratoř, Kučerová,“ ohlásila se přiškrceným hlasem a volné ucho si zakryla dlaní, aby vůbec něco slyšela. Dáša totiž právě dovyprávěla nějakou hodně vtipnou historku a všechny tři propukly v pištivý řev. Bože, to jsou blbky, zachmuřila se Anna. Natáhla šňůru a s celým přístrojem se zavřela v předsíňové chodbičce.

„Ahoj Ančo, nemůžu se ti dovolat na mobil, tak zkouším pevnou.“

Ten sebevědomý, i když v tu chvíli trochu netrpělivý hlas poznala okamžitě. Dosedla na hranu malého stolku, kam do bílých plastových košíčků odkládaly zku-mavky s vyšetřenými vzorky. Zatímco se snažila představit si, kolik komplikací jí dnes přinese mobil zapomenutý doma na nabíječce, v hlavě jí zuřivě šrotovalo, proč jí Gábina volá ve čtvrt na osm do laborky. Gábina! Která se sama od sebe nikdy neozve a Anna se jí musí pokaždé připomínat. Která má v sedm ráno ještě půlnoc a do devíti je nepoužitelná.

Snažila se nedat na sobě znát rozmrzelost a odpověděla zvesela: „Nazdar Gabčo, co se děje?“

Už se docela dlouho neviděly. Probíhá to totiž pokaždé stejně. Po peripetích s domluvou termínu (Gábina

téměř nikdy nemůže) se nakonec sejdou na cappuccino a dvě deci. Zvědavě si ohledají své tělesné stavy, nepokrytě spočítají přibylé vrásky a nato si Gábina vezme slovo a celou dobu mluví. Anna jejímu monologu mlčky přikyvuje, vybírá lžičkou hustou mléčnou pěnu ze dna šálku a očima těká po ostatních hostech. Má pokaždé neodbytný pocit, že všechno, co by chtěla říct, je oproti smršti zážitků a plánovaných projektů, kterými ji Gábina bombarduje, zcela nepodstatné.

Poznaly se na medicíně. Na seznamovacím kurzu prvních ročníků je přidělily do jedné chatky a už si tak nějak zůstaly. Ani tenkrát to nebylo žádné hluboké přátelství, ale celkem si rozuměly. Anna byla navíc v okruhu studentů jedna z mála, která Gábininu dominantní povahu dokázala vydýchat. Studentská léta ale byla ta tam a témata, která je na škole jakž takž spojovala, už dávno vyčerpaly. Frekvence jejich setkání se nápadně snižovala a těžko říct, jestli to některou z nich vůbec mrzelo.

„Mám pro tebe novinu! Nebo už to snad víš?“ Gábinina dychtivá slova zabušila do sluchátka jako salva z kulometu.

Anna netušila, co by měla vědět, kamarádčino zánícení v ní ale vyvolalo zvědavost. A také ji znepokojilo. V mozku se automaticky rozblíkalo výstražné světlo.

Muselo to být opravdu něco, když jí kvůli tomu volá v pondělí ráno do práce. Někdo známý byl nejspíš v pěkném průšvih. Hlavou jí prolétly desítky černých scéná-

řů od smrtelné nemoci přes autonehodu, vyhazov z práce až po rozvod či hospitalizaci v Bohnicích.

„Jako obvykle nevím nic, vždyť mě znáš,“ podařilo se jí ještě pronést bezstarostným tónem, vzápětí ji však přemohla špatně maskovaná zvědavost. „Tak povídej, co se stalo?“ vylétlo z ní netrpělivě.

Přehodila si nohu přes nohu a napětím zapomněla dýchat. Přistihla se, že po zprávě o cizím neštěstí téměř prahne.

Gábina se ale najednou odmlčela. Snad vytušila, že se proud myšlenek v hlavě bývalé spolužačky vydal špatným směrem a ona teď bude mít plné ruce práce vrátit ho do správného koryta, možná právě zalitovala, že jí vůbec volá. Když konečně promluvila, znělo to poněkud ochable.

„Přijede Karim.“

Napnutým tělem na druhé straně drátu projela nezvladatelná slabost. To jméno Anně stáhlo hrdlo a bolestivě se zapíchlo dole v podbřišku. Zalapala po dechu a před očima se jí udělalo černo. Očekávala nějakou senzační zprávu, s bodnutím nožem mezi žebra ale nepočítala.

Karim!

Křečovitě sevřela sluchátko a klouby na rukou jí zbělely. Tak vida! Myslela si, že už je to za ní. Už to přece ani nebolelo. A teď stačí jeden blbý telefonát, jedna holá věta, a všechno je zase zpátky. Do prdele! Kapka potu

pomalu stékající z pravého podpaží ji ledově zastudila v úžlabině pupku.

„Ani...?“

„Hm...?“

„To je, vid’?“

Ticho. Jen dva přerývané dechy propojené drátem.

„Tak já už budu muset končit. Když tak někdy zavolej, jo?“ Gábina už to chtěla mít zřejmě za sebou.

„Jo, jasně...“ nestihla ze sebe Anna ani vysoukat a do ucha už jí pulzoval tón přerušného spojení.

V tentýž okamžik se za jejími zády prudce otevřely dveře a kdosi se s funěním dobýval do chodbičky. Johana.

„Co se tu schováváš, prdelko? Že ty nám něco tajíš?“ zapištěla dýchavičně a dávala si velký pozor, aby ji bylo v laborce slyšet. Významně přitom koulela očima, což Anna, se sluchátkem stále přitisknutým k uchu, naštěstí neviděla. I tak by Johanu nejradši čapla za faldy a vyhodila ji ven.

Přemáhal ji vztek a zároveň příšerná bezmoc ho ovládnout. Ji! Ji, která se kontrolovala snad i v noci, aby si náhodou někdo nevšiml, že chrápe nebo slintá na polštář. Zkusila se uklidnit. Nádech, výdech. Zabralo to, místo naštvání teď ale cítila obrovskou únavu. Najednou si nedovedla představit, že tady bude muset zůstat. Dál poslouchat Johaniny žvásty a dělat, jako že se nic neděje. Předstírat, že je to pořád ona, ta klidná a vyrovnaná Anna, která přece nemá žádné starosti, žádné depky, žádné touhy ani průšvihy. Přesně takovou po-

věst totiž měla a nebylo se čemu divit. Opravdu taková byla. Hodná a zoufale nudná Anna, která nikdy ničím nepřekvapí.

V zádech cítila parfém špatně maskující Johaninu klimakterickou kyselost a měla neodolatelou chuť servat ze sebe bílý plášť a s prasknutím dveří zmizet. Nesnažit se ovládnout tak jako vždycky. Prostě se tady na to vykašlat a pro jednou udělat to, co doopravdy chce, a ne to, co se od ní očekává. Nechat tu Johanu s pusou na dvojité bradě nechápavě dokořán. Říct všem pěkně od plic, jak moc se v ní mýlí. Sednout si do hospody a opít se. Nebo na lavičce v parku vykourit krabičku. Neřešit, co si o ní bude kdo myslet. Nemyslet na děti. Na Hynka. Vůbec nemyslet. A nemít kvůli tomu výčitky.

Věděla naprosto jasně, co by teď chtěla udělat. Byla to ale jen vteřina. Nepatrný mžik pravdy, během kterého už stejně tušila, že tahle vlna vzdoru, lákající ji za horizont všedních dní, se právě stává minulostí a její myslí se opět zmocňují kontrolní mechanismy.

Svěsila ramena a pomalu vracela sluchátko na své místo. Na patře cítila pachutí porážky. Pokud nechce, aby Johana pojala podezření, bude se muset zvednout. Zatnula zuby a její tvář ztvrdla vystoupilými lícními kostmi. Základní výbavou člověka je umění přetvařovat se. Mělo by se mu vyučovat už v mateřské škole.

„Sakra, Johano,“ Anna našťavaně praskla telefonem o stůl, „ty taky všechno zkazíš! Právě jsem volala na policajty, že je tu bomba!“

Nic lepšího ji v tu chvíli nenapadlo, ale stačilo to. Výbuch ženského smíchu nicméně zanikl v hlasitém hučení lopatek starého větráku, který se občas sám od sebe spustil a nikdo ho nikdy nedokázal opravit.

Anna musela na záchod. Cítila, že bude zvracet.

2

Další dny se smrskly do jediného slova, které ji drželo v šachu jako zručný hypnotizér. Bylo zaklínadlem, drogou, majákem v rozbouřeném moři vyžadujícím stoprocentní pozornost. Nemohla ho dostat z hlavy.

Karim.

Nevěděla o něm nic. Co dělá, kde žije ani jak teď vypadá. Nechtěla to vědět. Už tenkrát si zakázala jakkoli se jím zabývat a s pedantskou pečlivostí zahlazovala veškeré stopy, které v její mysli zanechal. V jejím těle. Dařilo se jí to.

Představa, že se tu někdy objeví, byla zapovězeným přáním v hábitu nočních můr, které ji občas budily s propocenou noční košilí a vlhkem v rozkroku. Celý den pak nestála za nic a tritticem rozpouštěla úzkost, co jí slepila hrudník jako připálený karamel.

Co ho sem proboha po těch letech vede? A proč se to musí dozvědět právě od Gábiny? Prskala zlostí, která se nápadně rychle měnila ve sžíravou touhu trousící naklíčená semínka do jejího vyšisovaného srdce.

Nebyla s to pochopit, co Karim svým příjezdem sleduje, a do zblbnutí splétala teorie možného i nemožného. Nedávalo jí to smysl. Že by ho přivábily vzpomínky

na bezstarostná studentská léta? Nebo snad jeho rodinka zatoužila po exkurzi tátovou minulostí? Už teď za to jeho nejbližší nenáviděla. Topila se v abstraktní zášti a nenacházela břeh. Sama sobě byla nesnesitelná, ale nemohla si pomoci. Nešlo to zastavit. Její mozek produkoval smyšlenku za smyšlenkou a každá další byla o něco trýznivější než ta předchozí.

Bolelo ji z toho břicho a ztrácela chuť k jídlu. Podrážděný, Karimem zahlcený mozek jí nedovoloval soustředit se na cokoli jiného. Večer si nemohla vybavit, co celý den dělala. V laborce zrovna testovaly novou vakcínu, a i když poctivě pipetovala, odstřeďovala, měřila a zapisovala výsledky, myšlenkami byla uvízlá hluboko v útrokách vlastní hlavy, jimiž se přehrabovala jako nějakým bezedným, notně zaprášeným archivem. Doma uvařila, postarala se o Kryštofa a s výmluvou, že jí není dobře, mizela pod flanelovou peřinou v jejich miniaturní ložnici. V noci nemohla spát. Fungovala v pouhých automatismech, které ji i tak nesnesitelně vyčerpávaly.

Gábině zavolala ve čtvrtek. Déle to nešlo vydržet. Její fantazie zplodila už tolik otazníků, že potřebovala znát odpověď alespoň na jeden z nich.

Gábina měla zrovna službu. Anna přivřela oči nad vlastní směšností, a aniž se snažila maskovat nedočkavost, začala z kamarádky tahat všechno, co věděla. V duchu si představovala její pobavený výraz. Kontury ostře řezaných tváří a pěkný, i když trochu větší nos. Decentní

líčení. Krátce střižené vlasy odbarvené výrazným rubínem. Vysoká a štíhlá. Dokonale upravená. Sebevědomá.

Gábina krásněla s věkem. Muži se za ní otáčeli, na stabilního partnera ale štěstí neměla. Anna byla přesvědčená, že se jí muži bojí. Aspoň ona by se jí být chlapem bála. Snad proto, že kromě toho, že to byla nádherná ženská, se jí dařilo i profesně. Ve svých čtyřiceti byla všeobecně uznávanou kardiochirurgyní, která na svém odborném růstu tvrdě pracuje. Annu její úspěchy ani trochu nepřekvapovaly. Jestli jí totiž během studia něco nechybělo, tak to byly ambice.

O tom, co by chtěla dělat, měla Gábina jasno od samého začátku studia. A šla si za tím. Přímo, bez jediného zaškobrtnutí v podobě neudělané zkoušky či zápočtu. Ne že by to bylo samo sebou. Byla ochotná dřít. Nepřetržitě. Zatímco Anna se po zvládnuté zkoušce potácela se spolužáky od hospody k non-stopu, Gábina se nořila do dalšího studia. Nikdy ji nemohli dohnat. Byla příliš sečtělá, příliš dokonalá, příliš krásná.

Měřit se s ní nemělo smysl a vlastně se o to ani nikdo nepokoušel. Jen pár nepoučených zoufalců, se sebevědomím nezdravě vyšponovaným alkoholem, se jí na kolejních večírcích, kam po semestru zvládnutém na výbornou přece jen na chvíli zavítala, snažilo přesvědčit o svých kvalitách. Ona si jednoho po druhém omotávala kolem štíhlých, rudým lakem na nehty zdobených prstů a pak je, slintající blahem z té nečekané přízně, trefným sarkasmem utopila v jejich zteplalém pivu.

Co Anna ví, Gábina nikdy s nikým nechodila. Nikdo jí nestačil. Nikdo pro ni nebyl dost dobrý. Což nic neměnilo na tom, že po ní všichni medicí ve svých snech toužili. A většina spolužaček ji za to nesnášela.

Když se Anna rozhodla pro studium praktického lékařství, Gábina málem omdlela. Nemohla pochopit, jak někoho může být jen napadnout chtít se stát obvodářkem. Anna zase nikdy nerozuměla tomu, proč s ní její hvězdná spolužačka ztrácí svůj drahocenný čas. A i když sama tušila, že jejich kamarádství stojí na vratkých nohách, něco ji v tom pokrytecky neupřímném vztahu drželo. Možná jen neochota řešit nepříjemnosti, možná skrytá touha přihrát si svou polívčičku v odlesku její výjimečnosti.

Na to teď ale Anna myslet nechtěla. Potřebovala znát odpověď na otázku: Proč sakra přijede Karim?

Bouře v její hlavě se malinko utišila, když jí Gábina vysvětlila, jak se věci mají: Příští víkend se na fakultě koná konference o civilizačních chorobách a Karim na ní bude prezentovat výsledky svého vědeckého bádání.

Trochu ji to uklidnilo. Pracovní důvod byl asi nejpříjatelnější variantou z těch, které jejímu ochořelému mozku mohla předhodit. Hlavně žádná rodinka na výletě!

Do Karimovy přednášky zbývalo sedm dnů, devatenáct hodin a dvacet pět minut. Možností, že by na ní mohla chybět, se Anna ani nezabývala. Bylo sice jasné, že je to pitomost a že se nejspíš řítí do pěkného průšvihů, na-

stražená návnada osudu byla však natolik láková, že místo snahy vyhnout se jí obloukem po ní okamžitě chňapla a nehodlala ji pustit.

Už si ani nepamatovala, kdy naposledy se cítila tak naplněná. Životem, emocemi, očekáváním. Představa, že ho uvidí, jí dodávala netušenou energii a až hysterický optimismus. V noci rozrušením nespala, což jí však neubíralo na elánu, kterým sršela přes den. Zajímala se tou dětinskou nedočkavostí a ano, připadalo jí, že život má najednou zase smysl. Počítala vteřiny zbývající do sobotního dopoledne. Jako kamikadze směřovala do středu obrovského terče, a co bude, až se rozmázne o černou desítku, ji nezajímalo.

Těch pár dnů protančila v tempu vzrušeného očekávání. Byla k nepoznání. Děti ji takhle roztomile pomatenou ještě nezažily a na mámino křepčení hleděly s pobaveným zájmem. Nenapadlo je pátrat po příčině, prostě si to užívaly. Hynek už se tolik nebavil. Anna ale předstírala, že si starostlivých otazníků v jeho šedozeleňých očích nevšimla.

Když se jí jednou večer konečně zeptal, co se děje, ani ji nenapadlo vymýšlet si. V tomhle měli jasno. Byli k sobě upřímní. Možná i proto bylo jejich soužití tak bezkonfliktní.

„Přijede Karim,“ pronesla příkřeji, než doopravdy chtěla.

Seděl v mohutném ušáku po babičce a zdál se drobnější, než ve skutečnosti byl. I když se snažil nedat to na

sobě znát, vyslovené jméno ho muselo tnout do živého. Anna se kousla do rtu. S pravdomluvností to tentokrát možná přepískla.

Hynek zjevně netušil, co si s tou nečekanou zprávou počít. Nervózně poposedl, až křeslo zasténalo, sundal si brýle a prsty promnul kořen otláčeného nosu. Zavřel oči a hluboce vzdychl. Pak si brýle opět nasadil a schoulil se do křesla, až se v něm téměř ztratil. Bez jediného slova dál civěl na zářící televizní obrazovku a na Annu už se nepodíval.

Mohla jen odhadovat, co všechno se mu honí hlavou, jistá si ale byla tím, že ho právě ranila. Snažila se ustát vlnu vlastních výčitek, která se na ni nekontrolovatelně valila: Vždyť se přece domluvili, že si budou říkat úplně všechno! Jenže při pohledu na jeho svěšená ramena a vyprázdňený pohled pochopila, že někdy je lepší mlčet.

Vyhrkly jí slzy. Jak křehce najednou vypadal. Toužila ho obejmout. Položit mu hlavu do klína, jako to dělávala vždycky, když se cítila smutná. Nechat se od něj vískat ve vlasech a vdechovat jeho vůni.

Něco ji od toho ale zrazovalo. Něco bylo jinak. A Anna moc dobře věděla co.

Dívala se na svého muže, který by teď tolik potřeboval její podporu, a nebyla schopná udělat k němu jediný krok. Vyděsilo ji to natolik, že musela odejít.

3

Budova fakulty na ni shlížela se stejně nafoukanou odměřeností jako kdysi. Opřela se do vysokých dveří s klikou vycíděnou milionem doteků a ocitla se v uměle osvětlené hale s mohutným schodištěm. Zase ten chlad! Chňapl ji pod krkem jako ruka dávného nepřítele. Otřásla se. Nic se nezměnilo. Starý známý pocit vlastní nedostatečnosti byl zase tady. Jako by tu na ni, ukrytý v tmavém rohu za závojem nevymetených pavučin, celé ty roky čekal.

Nikdy se tu necítila dobře, ale až nyní si byla ochotná přiznat, že to tady nesnášela. Jak ráda z téhle akademické upjatosti utíkala pryč. To, co jim profesori hustili přes den do hlavy, venku s úlevou vypouštěla, jako by šlo o břímě, kterého je potřeba se zbavit. Jak se radovala z tupého davu lidí v ulicích, jak jim záviděla, že se nemusejí učit na zítřejší praktika z fyziologie, že nemusejí zabodnout skalpel do ještě teplého břicha laboratorního potkana a dívat se na vyvalená střeva se zbytky hlodavcovy večeře, že nemusejí čichat ten nesnesitelný formalínový smrad, co jí zůstával v nose, i když si ho vyplachovala vodou se solí. Byla si čím dál jistější, že k tomu, aby mohla pomáhat lidem, si měla vybrat jinou cestu než studium medicíny.

Když z tohohle příšerného baráku naposledy odcházela, zařekla se, že už sem nevkročí. Nikdy! A teď je tady. Proč? Aby viděla muže, kterého už nikdy vidět nechtěla. Se zásadovostí byla Anna vždycky trochu na štíru.

I z nejvyšší řady dřevěných lavic, rozvrzaných stejně jako před lety, bylo patrné, jak moc se změnil. Nejistou chůzí došel k řečnickému pultíku, a když zasouval flešku do počítače, trochu se mu klepala ruka. Kdysi plné tváře se dvěma dólíčky, podtrhující mírnost jeho povahy, splaskly jako propíchnutý balón. Annu šokovalo, jak moc zestárnul. Hluboko pod ní, v trychtýřovité propasti velké posluchárny, se krčil pohublý, vrásčitý muž, který se skoro v ničem nepodobal Karimovi, jakého si pamatovala.

Jen hlas měl stejný, i když o dost slabší. Nebýt portu na klopě jeho manšestrového saka, stěží by ho nahoře bylo slyšet. Mluvil ale s jistotou a nakažlivým entusiasmem, navíc výbornou angličtinou. Jeho příspěvek posluchače očividně zaujal. Anna byla asi jediná, kdo nevěděl, o čem je řeč. Zírala na Karima, přitahována k té drobné siluetě silou neviditelného magnetu, a nechala se unášet známou melodií jeho hlasu. Obsah slov jí přitom naprosto unikál.

Ty jeho oči! Utopila se v nich hned, jak se poprvé setkali. Co setkali! Vrazili do sebe na rohu chodby ústavu, přímo u pánských záchodů. Anna se právě shýbala pro protokoly ze cvičení z mikrobiologie, které jí ve

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Dům v třešňovém sadu.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.